

KHEN MAO KHÉO VẾ “ỒI A” ĐÈN CÙ

LÊ DUY NHÂN

Đèn Cù của Trần Đĩnh là quả bom tinh khôn đã nã trúng vào tử huyệt của đảng CSVN. Tiếp theo Đêm Giữa Ban Ngày của Vũ Thư Hiên, Bên Thắng Cuộc của Huy Đức, Trần Đĩnh đã vén toạc cái triều đình XHCN, cho ta thấy một chế độ tàn ác, dối trá và trá trở. Nếu Bên Thắng Cuộc cho ta thấy các thủ đoạn đầu đá nội bộ tàn nhẫn của các lãnh tụ đầu sỏ Việt Cộng thì Đèn Cù vén ra nhân cách ghê tởm của họ. Ông Hồ Chí Minh đem Mác-Lê-Mao vào nước rồi biến cả dân tộc thành một bầy đoàn mê muội trong cái mộng thiên đàng XHCN. Ông Hồ ru ngủ dân ta vào cơn mê “Sao vàng năm cánh mộng hồn quanh đó” (theo Trần Đĩnh). Có rất nhiều tài liệu cho thấy ông Hồ chỉ là một ngụy quân tử. Nhưng phải đợi đến Đèn Cù ta mới thấy hết được con người đích thực của Hồ Chí Minh.

Ông Hồ tình ái lãng nhãng ta có thể chấp nhận được, không nhìn nhận con (Nguyễn Tất Trung) cũng gượng bỏ qua được, nhưng phong cách thô bỉ và nhất là hành động bội bạc, bất nhân vu oan giáng họa cho bà Nguyễn Thị Năm (còn gọi là bà Cát Hanh Long) trong bài Địa Chủ Ác Ghê thì ông Hồ đã tự đem nhân cách của mình nhận chìm xuống vũng bùn ô nhục. Một người đem 700 lạng vàng và biết bao của cải hiến cho kháng chiến, đùm bọc biết bao lãnh tụ CS, chưa từng làm một điều ác thế mà ông Hồ lại vu cho người ta giết hàng trăm nông dân, hãm chết 30 chục người....thì sự lương thiện của ông để đâu? Có vài đồng chí của ông nói ông không biết việc bà Năm bị đầu tở là cố tình rửa mặt cho ông. Theo Trần Đĩnh, ông Hồ bịt râu dấu mặt đi coi bà Năm bị đầu tở thì ta phải hiểu chính ông Hồ chỉ đạo đầu tở bà Năm và những giọt nước mắt xin lỗi 500 ngàn người chết oan trong chiến dịch CCRĐ càng làm cho người ta ghê tởm ông.

Cái phong cách lãnh tụ của ông cũng khiến cho ta ngạc nhiên. Trần Đĩnh kể rằng khi theo “bác” ra vườn thì “bác” hỏi: “Người ta đài cũng theo à. Đứng sát vào người ta nhìn gì?” Đó có phải là ngôn ngữ bình dân hay ngôn ngữ kẻ chợ?

Cái Đèn Cù XHCN Việt Nam là do Mao Trạch Đông tạo ra. Đèn Cù này không có voi giấy, ngựa giấy mà gồm các lãnh tụ giấy, từ ông Hồ đến Trường Chinh, Lê Duẩn, Lê Đức Thọ, Phạm Văn Đồng, Nguyễn Chí Thanh,tuốt tuột nằm trong bàn tay phù thủy của Mao.

Mao xoay vòng vòng các lãnh tụ CSVN như xoay các hình nộm trên đèn cù. Mao xúi Hà Nội đánh Mỹ chỉ có mục đích tối hậu là chiếm trọn Biển Đông, là làm cho “thế giới đại loạn để Trung Quốc được lợi”. Hồ Chí Minh và Võ Nguyên Giáp rút rề đánh miền Nam Việt Nam thì Mao cho Lê Duẩn và Lê Đức Thọ đập ra rìa. Những đảng viên muốn theo chủ trương Hòa Bình của Khrushchev như Hoàng Minh Chính, Vũ Thư Hiên, Trần Đĩnh, thì bị gán cho cái tội “Xét lại chống Đảng” mà hành hạ tù đầy thừa sống thiếu chết họ. Đây là thời kỳ mê sảng của miền Bắc Việt Nam.

Đọc Đèn Cù ta dâng lên một cảm giác ghê sợ và xót thương. Người dân dưới chế độ Cộng Sản Việt Nam không còn là người vì nghi kỵ, dối trá, lừa lọc, phản trắc trở thành đạo lý xã hội. Cái xã hội bắt các bà mẹ đưa vú cho thằng cán bộ bóp nắn để kiểm tra xem còn hay hết sữa mới cho mua vài hộp sữa mạt hạng thì có còn là xã hội người nữa hay không. Những khuôn mặt lớn văn học, nghệ thuật bị chuyên chính vô sản và miếng cơm khôn khó làm cho điêu đứng, tàn tạ một cách thâm hiểm. Nguyễn Tuân, Lê Đạt, Trần Dần, Văn Cao, Trần Đức Thảo, Nguyễn Mạnh Tường, Nguyễn Hồng.....biết bao tài năng xuất chúng của đất nước bị ném vào lò luyện “Zombie” của chủ nghĩa Mác-Lê-Mao. Tất

cả tinh hoa của đất nước bị các phương tiện vô nhân đạo thủ tiêu để phục vụ cho cái “cứu cánh XHCN” vừa hoang tưởng vừa bịp bợm.

Giới lãnh đạo CSVN từ ông Hồ trở xuống đã đem xương máu của trên 3 triệu dân Việt Nam đổi lấy cái gì, cái thống nhất đất nước cho cả giang san thành một phiên thuộc của Trung Quốc, cho cả Biển Đông thành ao nhà Trung Quốc ?

Việt Nam đã quá độ từ thời kỳ mê muội sang thời kỳ mê sáng rồi sẽ tới thời kỳ mê gì? . Nếu vẫn cứ rao giảng “Chủ nghĩa Mác –Lê vô địch” vẫn tiếp tục hô hào toàn dân “sống và học tập theo gương đạo đức bác Hồ” (mà học tập cái gì ở “Bác”) thì biết đến bao giờ dân tộc ta mới ra khỏi ảo tưởng thiên đàng XHCN, ra khỏi bùa mê thuốc lú của Mao.

Nếu cả nước được đọc Đèn Cù của Trần Đình thì không những người dân mà cả đảng viên cũng ra khỏi cơn mê và đảng Cộng vỡ là cái chắc.

Cám ơn Trần Đình, tác